

Nyt fra New Zealand

Wellington

11. marts 2006

Brev nr. 5

I dette brev: Akaroa på Peninsula, Kaikoura, Grassmere, Picton, Cook strædet, Wellington.

09. marts 2006.

Allerførst vil vi sige 1000 tak til alle jer, der har mailet til os. Det er rigtig dejligt at høre nyt fra DK, selv det at høre, at der i øjeblikket er en hel del frostgrader.

Det går helt fint med min ryg, ja, jeg trænger bare til en god gang massage, så er jeg helt på toppen igen.

Turen denne dag skulle gå til Akaroa på halvøen Peninsula ud for Christchurch. Der er ca. 50 km dertil, og da ruten var meget snørklet, men smuk, tog det et par timer at nå frem, men vi skulle jo også lige fotografere nogle flotte sorte svaner, gæs og andre spændende vadefugle + det meget anderledes landskab. Til Flemming kan vi sige, at isfuglen også findes hernede, men selv om vi har været en del ved floderne, har vi desværre ikke bemærket den. På denne rute har vi set mange frugtplantager med mulighed for at købe frugt.

I Akaroa gik vi en dejlig tur langs havnen og så på alle tilbudene. Vi kunne komme ud at svømme med delfiner, men det er der efter min mening for koldt og blæsende til. Ja, frisuren er ikke nem at holde i ave hernede, håret flyver til alle sider.

Alle de spændende butikker skulle også lige frekventeres. Vi fik øje på en stenbutik med en kæmpe stor ametyst. Da vi havde beundret alle stenene og var på vej ud af butikken, var jeg så heldig at få en lille hjemmelavet duftrose, så nu dufter der dejligt i hele camperen.

Der var mange borde og stole langs stranden, men vi foretrak at spise vores frokost inde i vognen med et kig ud på havnen. Jeg tror, maden ville være blæst væk, da der indimellem kommer nogle gevaldige vindstød. Tilbageturen var den samme – op over de flotte bjerge og ned i de smukke dale. Selv om vi havde kørt turen om formiddagen, var der stadig noget nyt at se på turen tilbage til Christchurch. Jeg så rigtig mange nerier, og de er noget større end dem, jeg overvintrer i skuret.

På et tidspunkt blev vi meget istrængende, men det første sted, vi gjorde holdt, kunne man kun købe spiritus, øl og sodavand, så vi fortsatte lidt videre og fandt en cafe, hvor vi fik kaffe/the samt is og en Pavlova-kage (noget marengsagtigt). Vi delte, så vi kunne smage det hele. Imens var der ved nabobordet nogle herrer, som fik konsumeret en del fadøl på rekordtid, så de var efterhånden et ret muntert selskab. De havde vist haft tidligt fri fra arbejde. Cafemutter gav os det gode råd at fortsætte turen til Kaikoura, inden vi gjorde holdt for natten, da der så kun ville være et par timers kørsel til Picton den følgende dag. Lige udenfor Cafeen var der et kastanjetræ, og mange kastanjer var allerede faldet ned. Underligt, at det er ved at være efterår hernede.

Ved 19.30 tiden var vi ved at være godt sultne, så vi gik ind på den første den bedste restaurant i Kaikoura. Det viste sig at være en meget fin en af slagsen. Vi tog et hurtigt kig på de andre gæster, og vi konkluderede, at vi ikke skilte os ud. Vi fik en hvid fisk på en risbund. Fisken var fanget ude i bugten, og den var utrolig lækker. På et tidspunkt kom et ældre ægtepar til at sidde ikke så langt fra os. Vi faldt i snak. Det var Kirsten og Poul fra København. De flyttede over til vores bord, og så gik snakken ellers lystigt de næste par timer. Det var meget mørkt, da vi fortsatte turen nordpå for at finde en rasteplads at sove på. Det viste sig ikke at være så nemt endda, jeg tror vi kørte ca. 20 kilometer, men endelig så vi et sted, hvor der holdt en anden camper. Der holdt vi ind lige ud til Stillehavet, og så var det ellers på hovedet i seng.

10. marts 2006.

Vi var vågne mange gange den nat. Rastepladsen lå klods op af hovedvejen, lastbilerne, - og de er kæmpe store hernede, fortsatte med at køre til langt ud på natten.

Desuden gik jernbanelinien langs med vejen. Vi vågnede, da det første tog passerede, det var temmelig overvældende. Togene kom flere gange i løbet af natten. Lidt før det lysnede faldt vi dybt i søvn, vi vågnede først ved halv ni tiden. Solen skinnede, det så meget smukt ud udenfor, havet lå 10 meter fra camperen, og på stenene i brændingen lå en søløve og soled sig.

Jeg skyndte mig ud med fotografiapparatet, fik nogle gode skud, familien fra camperen ved siden af sad ved en bænk og nød deres morgenmad, de havde ikke fået øje på søløven. Vi faldt i snak, det viste sig, at de var fra Fur, Poul Erik var flyvepladsejer & leder for flyvepladsen på Fur. Familien var på jordomrejse, men havde været på sydøen en månedstid, så vi kunne rigtig udveksle erfaringer. Mens vi snakkede dukkede der flere søløver op. Vejret var så dejligt, at vi fandt vores sommertøj frem, nu skulle det endelig luftes. Det blev sent, inden vi fik vores morgenkaffe, som blev indtaget udendørs, fik pakket sammen og sat næsen nordover. Vi besøgte dog forinden en lille Crayfish butik (et skur, lad os kalde det et "hummer") som lå på samme rasteplass. Furboerne havde fortalt, at det var gode hummere til fornuftig pris. Vi købte et par stykker til aftensmaden.

Vi kørte meget af tiden langs stranden, det blå ocean, stillehavet. Det fristede os meget, vi kørte fra vejen ind på en lille grussti helt ned til vandet. Vi blev mødt af en kanin, som hvis det kan lade sig gøre for sådan en, må siges at have stukket halen mellem benene. I nogle få meters højde over den, lå 3 større rovfugle, jeg tror, de havde fået kig på den. Stranden var med sort sand, ikke det vi kender hjemmefra efter olieudslip, men virkelig små sorte sandsten. Jeg måtte dyppe tæerne, det var slet ikke koldt, men det sorte sand virkede noget skarpere end det almindelige sand, vi kender. Merete skulle ikke nyde noget, det var jo endnu kun den første sommerdag.

Før Blenheim, i en flække kaldet Grassmere, udvindes der salt af havvandet. Vi fik øje på det fra bilen, vandet, vi kunne se, var meget rødt. I nogle kæmpebassiner så store som marker, udtørrede de havvandet, så kun det klareste salt lå tilbage. Vi kørte ind på området, men gæster var ikke velkomne, så det blev ikke til smagsprøver.

Vi nød vores frokost nord for Blenheim, vi havde købt nogle lækre kager, en med æble og en med budding, det blev desserten. Udvalget i bagerierne er meget varieret og ser flot ud.

Vi ankom til Picton, som er færgebyen med forbindelse til nordøen, kl. 15.00. Vi lokaliserede hurtigt gågaden, butikkerne blev inspiceret. Merete faldt over en Possum, en trøje lavet af pels fra Possum og Merino fåret. Den var ikke til at få af igen, så Merete måtte simpelthen beholde den. Den er også flot.

Vi valgte at køre en lille tur ud i området, det er trods alt billigere end at gå i butikker. Vi holdt ind lidt oven for byen Picton, sad og nød udsigten over byen. Nogle andre holdt ind på samme plads, de var fra Nørresøhøjen i Viborg, nu begynder det snart at være hjemligt. Vi fortsatte af Queen Charlotte ruten mod Havelock. Det begyndte dog at småregne, så vi vendte om på halvvejen, kørte tilbage til Picton, fandt en camperplads inde i byen og slog lejr for natten. Til aftensmad nød vi vores indkøbte Crayfish med tilhørende salat og hvidvin ikke at forglemme, det var en glimrende middag.

11. marts 2006.

Vi sov dejligt på Picton Camperpark. Selv om pladsen lå midt i byen, tæt på jernbanen og vejen til havnen, så blev der hurtigt roligt. Vi havde sat vækkeur + mobiltelefon til at vække os, så vi var sikre på at komme op og blive færdige til tiden. Vi havde indcheckningstid kl. 09.00 til færgen mod Wellington. Vi

nåede det hele, fik tømt depoterne på camperen og hældt nyt vand på, og var ved færgeterminalen 08:55. Der så faktisk ud til at være lukket, vi var det eneste køretøj ved billetlugen. Vi undrede os noget, mon vi var kørt forkert? Jeg steg ud af bilen, gik om til terminalbygningens forside, den var heldigvis åben, jeg slentrede ind, spurgte henkastet mod den ene af damerne ved skranken, hvornår de åbnede op ved indcheckningen for biler omme bagved. Nu var det altså lige sådan, at den første færge sejler i eftermiddag kl. 14:30, var svaret, mon vi havde bestilt billet ved konkurrenten i stedet, de har vist en afgang i formiddag? Det, var jeg sikker på, ikke var tilfældet. Jeg hentede Merete, hun havde billetten i tasken, vi gik ind igen, fandt så ud af, at turistkontoret i Christchurch og billetkontoret ved færgen på en eller anden måde havde misforstået hinanden, vores reservation gjaldt godt nok en afgang kl. 10:00, men fra Wellington. I guder nogle fjols, Merete fortalte lidt om, hvor

lang tid der var blevet brugt på at få vores billet lavet, damen på turistkontoret skulle svare på 117 forskellige ligegyldige spørgsmål, blandt andet hvorfor vi havde valgt Bluebridge, hvorfra vi havde hørt om dem osv. Jeg sluttede af med at gøre Bluebridge damerne opmærksomme på, at det måske havde været bedre at koncentrere sig om det væsentlige i stedet for, altså, hvilken færge vi skulle med og hvornår. Nå, - de var nu meget søde på terminalen, de kunne faktisk ændre vores billet uden omkostninger for os, til en færge allerede kl. 14:30. Det var jo dejligt. Den ene af damerne fortalte, at hun ville side ved indcheckningen for biler, når vi kom tilbage.

Vi kørte en tur ud langs østsiden af Queen Charlotte Sound, lidt på må og få. Vejen på denne side af sundet snørkler sig voldsomt, men uden

særlige stigninger, vi kørte ca. 20 minutter, fandt et udkigspunkt, hvor vi kunne parkere. Fjorden var næsten blank, jeg tror den havde været helt blank, hvis ikke det var fordi der allerede var nogle, der var begyndt at pløje den igennem med speedbåde og sejlbåde. Pyt, - udsigten var bare så flot, vi satte os på en bænk, og blev bare siddende, måske en time. Vi tog en masse billeder, solen skinnede fra en skyfri himmel, sommeren var kommet til os. Det betød lige pludselig intet, at skulle vente på færgen.

Vi gik en tur ned til vandet, det var faktisk et historisk sted, vi betrådte. Sagnet fortæller, at fire brødre var gået i land her for mange år siden, deres kajak var blevet til fjorden, de var alle blevet til bjerge, den ene Maori var blevet til Mount Cook. Vi så nu ingen Maorier, en dame fortalte os lidt senere, at det vi var meget heldige med, for Maorierne spiste hvide mennesker, så nyligt som for 200 år siden. Samme dame var indfødt fra Picton, måske en rigtig hjemmefødning, hun havde aldrig været uden for New Zealand. "Hvorfor rejse andre steder hen, når dette sted er det smukkeste i verden?" sagde hun. Hendes søn havde faktisk været i Danmark, hun kunne ikke huske hvor, men hun fortalte, at han rejste meget i Norge. Vi fortalte, at landskabet ved fjorden faktisk lignede de norske fjorde. Efter ca. 3 timer på dette dejlige udsigtspunkt kørte vi ind til byen igen, så vi kunne nå en frokost inden færgeafgangen. Vi fandt en cafe, hvor vi kunne sidde udenfor, den lå på strøget, ikke en gågade, men alligevel en stillegade med brede fortove, rigtig hyggelig med blomsterbede, skibssejl i gadelamperne mm. Vi bestilte fish & chips med salat. Det smagte rigtig dejligt, solen skinnede, og vi nød livet i fulde drag. En herlig afsked med sydøen.

Vi kom rettidigt til færgen, og færgen kom rettidigt til os, jo, nu skulle det lykkes at komme til nordøen. Først kørte alle personbilerne ombord, så blev det campernes tur, vi var lidt spændte på, om vi kunne komme med, vi holdt sidst blandt dem, med dog i en række for sig. Men vores bekymringer forblev små, vi blev faktisk dirigeret først af sted før alle de andre campere. Inde på færgen skulle vi vende rundt, da færgen kun havde åbning i den ene ende. Det var ikke noget problem, de store lastvogne gør det også, der var plads nok.

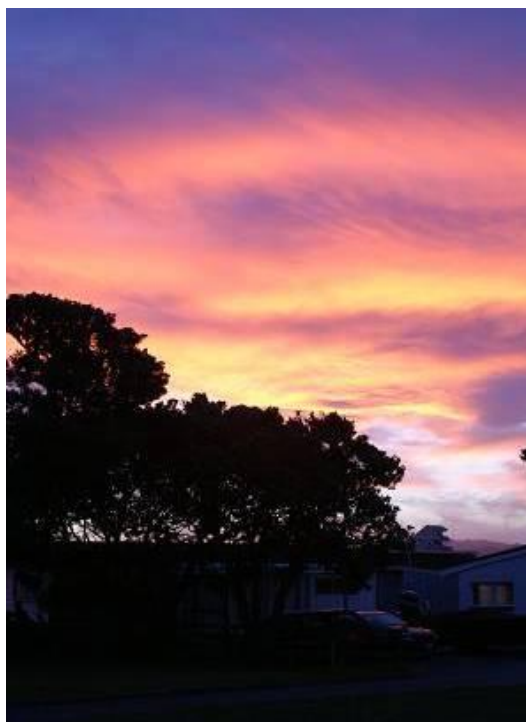
Vi sad på soldækket det meste af overfarten, især udsejlingen gennem Queen Charlotte Sound var meget smuk, skibet lavede nogle krabbe drej indimellem for at holde sig i sejlrenden. En anden færge sejlede ud samtidig som os, så

der var nok at kigge på. Vi holdt troligt øje med om der var delfiner eller hvaler i farvandet, men vi så desværre ingen. Efter 1 time og et kvarter kom vi ud på åbent havn, Cook Strædet mellem de 2 øer, faktisk en del af Stillehavet. Tak, det levede til fulde op til sit navn, 2 dage tidligere havde der været uroligt vejr i strædet, en af færgerne havde brugt 8 timer på overfarten, nogle togvogne ombord skulle hjælpes på højkant igen, da færgen nåede havnen. Sidst på turen gik vi indendørs, kun fordi vi syntes, vi havde fået sol nok, vi skal passe lidt på hernede, ozonlaget er meget tyndt ved New Zealand, så det er let at få forbrændinger. Vi var i land lidt efter kl. 18, kørte lidt hen langs havnelinien, fandt med besvær en parkeringsplads. Parkometeret stod lige foran køleren på camperen, så intet kunne gå galt her. Vi fumlede lidt med nogle dollars ved parkometeret. En dame kom venligt hen til os og fortalte, at om lørdagen kostede det ikke noget at parkere. Vi gik en lille tur, det blæste igen voldsomt, nu en kold vind. Vi så noget udsmykning i anledning af en international kunstudstilling, som er i byen i denne måned. Desuden så vi nogle dygtige unge mennesker, som kørte på skateboard på en dertil indrettet bane. Vi blev hurtigt enige om, at vi hellere måtte finde et sted at overnatte. Vi kørte ud i udkanten af byen, vi vidste, at der skulle ligge et par camperpladser nær Hutt Valley, det ville nok ikke være muligt at overnatte "på friland" her ved hovedstaden. Valget faldt på Hutt fritidsområdet, en stor dejlig campingplads med masser af faciliteter, blandt andet også Internet, så mon ikke dette brev ryger af sted i aften.

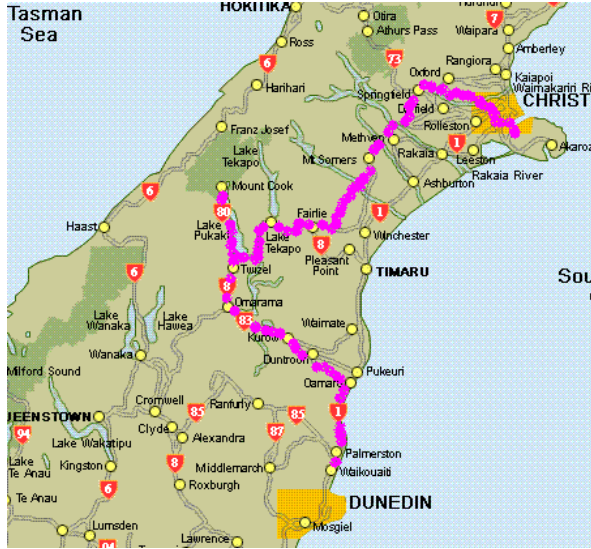
I morgen vil vi undersøge Wellington nærmere, det bliver måske Te Papa museet, bjergbanen og den botaniske have. Måske bliver der også tid til en strøgtur.

Det sidste billede viser solen, da vi slap den af syne her til aften, faktisk var den stået op hjemme ved Jer på det tidspunkt, mon den hos Jer så lige sådan ud?

Kærlig hilsen Merete og Bent

Turen i Brev 4, fra Dunedin til Omarama, Mount Cook, Lake Tekapo og sluttende i Christchurch.

Dette brevets tur, fra Christchurch, til færgen Picton i Nord.

